

ESTANISLAO | Dissenyador de roba

“Vaig fer la primera desfilada com un joc i l'endemà La Mañana em feia un titular”

L'Estanislaó (Torregrossa, 1964) és cordialitat i senzillesa. A més, és un dels dissenyadors lleidatans de més projecció internacional. Instal·lat fa uns anys a Barcelona, les seues creacions han vestits personatges famosos i top models. Parla amb la rialla, utilitzant un català que no ha perdut un bri de les seues arrels ponentines. Quan li fem notar, contesta una mica sorprès: “em surt de manera natural, ni me n'adono. Parlo de Lleida perquè Lleida és casa meua”. I utilitza el possessiu ‘meua’, no ‘meva’. estanislaó.com

Com va començar tot?

Als 18 anys vaig anar a viure a Bilbao una temporada i vaig descobrir l'estètica *punk*. Quan vaig tornar, jo em volia vestir de *punk* i al mercat no hi havia roba d'aquest tipus. Em vaig fer dissenyador per aquesta necessitat! (riu) Vaig començar a fer roba per mi i per la meua parella. Per pura diversió.

Des de casa, doncs.

Totalment. Recordo que fèiem motllos de crucifixos amb una patata, la sucàvem amb tinta i l'estampàvem a les samarretes. Així vam començar a serigrafiar. A l'estil pagès!

I es va reunir amb la avantguarda lleidatana.

Sí, a Mollerussa, a Lleida. Poc a poc, la boca orella va

començar a funcionar, perquè nosaltres ens vestíem així. I vam decidir fer una desfilada, sense cap voluntat de repetir.

Però?

L'endemà el vostre diari em va fer la punyeta, destacant 'els vestits faraònics que l'Estanislaó fa en una masia de Bell-lloch'. I jo, que sóc molt responsable, vaig decidir estar a l'altura on m'havien posat i vaig començar a fer col·leccions. (somriu)

I a crear els primers punts de venda.

Viatjava amb la meua maleta per tot l'estat i van interessar-se a Pamplona, Madrid, València... vam donar-nos a conèixer.

A la Rambla d'Aragó de Lleida va anar-hi després.

Sí. Allí, a més, fèiem vestuari de teatre, companyies de dansa, d'empresa, pel·lícules... Vaig venir a Lleida perquè era un incomprens, creava sense comercialitzar. I finalment, Barcelona, des d'on ara treballo.

Foto: Pep Valls /

Què és per a vostè l'èxit?

Toco molt de peus a terra i el relativitzo molt. Saps? Jo vaig començar amb una mà davant i una darrera i continuo igual. La crisi no ha tingut pietat per ningú. Però he après a fer tot el procés productiu d'una peça. Sé dibuixar, cosir, emprovar... Puc treballar sol i gaudeixo amb el que faig. Potser és això, per a mi, l'èxit.

Estampàvem crucifixos fent el motlle amb una patata i sucant-la de tinta. Era la serigrafia estil pagès!